

נקרא את הקטע "ה' אחד" (בספח 1).

הקטע מורכב מסיפור אחד ארוך ועוד שניים קצרים.

אפשר לחלק אותו לשלוש בנות שונות להקריא - כל אחת תקריא סיפור אחד.

זה סיפור געוואלד, אחד הגדולים בחיי.

באמצע מלחמת יום כיפור, במוצאי שבת אחד, זכיתי להופיע בפני חיילים.

אחרי ההופעה, מתקרב אלי קצין אחד, ומבקש - בעיניים דומעות - לספר על עצמו:

"אני חבר קיבוץ של 'השומר הצעיר', יהודי חילוני, באמת ובאהבה. לא רק שלא

האמנתי באלוקים. האמנתי באמונה שלמה שאין אלוקים. הייתי חוזר ומשנן לילדים

שלי: 'כולם שווים. אין שום הבדל בין העם היהודי לכל העמים. ירושלים היא בדיוק

כמו ניו-יורק או טוקיו'.

אמרתי להם שהדתיים חיים בעולם של שקרים והבלים.

כשהמלחמה התחילה, מצאתי את עצמי לוחם לצידו של קצין אחר, דתי, גם הוא חבר

קיבוץ - קיבוץ דתי, כמובן. הוא היה בחור נחמד, אבל דבר אחד הפריע לי: מהרגע

שהחלו הקרבות,

הוא צעק כל הזמן בקולי קולות: 'שמע ישראל, ה' אלוקינו, ה' אחד'!

אמרתי לו כמה פעמים: 'תסלח לי, אבל הצעקות שלך מעצבנות אותי.

אני יודע שאתה מאמין באלוקים, ואני שמח שאתה יהודי דתי.

אבל אין לי כוח לשמוע את זה כל הזמן. אתה מבין? אתה יודע שאני חילוני.

אז תעשה לי טובה, ותפסיק עם הצעקות האלה של 'ה' אחד'!

אבל הוא אמר: 'תילחם אתה בדרך שלך, אני אלחם בדרך שלי! לבסוף, מה לעשות,

התרגלתי: כל היום - 'שמע ישראל... ה' אחד, ה' אחד'.

לפני יומיים, ביום חמישי לפנות בוקר, הקרבות התחדשו. ציפיתי לשמוע לידי שוב

את קריאת 'שמע ישראל', אבל לא שמעתי כלום. הסתכלתי סביבי, והנה אני רואה את

חברי שוכב, לא רחוק. התקרבתי אליו - הוא היה פצוע, וכבר איבד דם רב.

נותרו לו רק כמה דקות לחיות.

זפתאום... פתאום הבנתי כמה הבחור הזה יקר לי! נפלתי לידו,

לקחתי את ידו ואמרתי: 'אין לך מושג כמה אני אוהב אותך!'

אני מתחנן בפניך: תן לי למות במקומך!'

בכיתי כפי שלא בכיתי מעולם.

אמרתי לו: 'תגיד לי, מה אני יכול לעשות בשבילך?'

הוא כבר בקושי נשם. דם נזל מפיו. קרבתי את אוזני לפיו...

והוא אמר: 'תישבע לי שתצעק ה' אחד במקומי.'"

געוואלד, איך שהקצין בכה!

הוא אמר: "זה כל כך מוזר. לפני כן, ממש לא האמנתי באלוקים.

אבל באותו הרגע - אלוקים פתח לפני כל שערי שמייים! ממש ראיתי שיש אלוקים!

היה לי ברור שה' אחד. ראיתי במו עיני שאנחנו עם קדוש ומקודש!
זאמרת לי לחברי הגוסס: 'אני נשבע לך! אני נשבע לך שאצעק שמע ישראל במקומך!
אני וילדיי ונכדיי עד סוף הדורות - נצעק במקומך ה' אחד! ה' אחד! ה' אחד!"
סיים הקצין את סיפורו: "ביקשתי שיתנו לי להגיע הביתה ליום אחד. כדי לקיים את
השבועה שלי. הייתי חייב לבוא ולבקש סליחה מהילדים שלי, לומר להם שטעיתי -
יש אלוקים בעולם! אנחנו עם קדוש ומקודש!"

פעם בתל אביב, חיפשתי רחוב מסוים. פניתי לאדם הראשון שנקרה בדרכי,
ושאלתי אותו איך מגיעים לרחוב הזה.
התחיל היהודי לצעוד אתי, בשביל להראות לי.
אמרת לי: "אתה לא צריך לטרוח כל כך. רק תסביר לי איך להגיע." השיב היהודי:
"אתה חושב שאם אין לי כיפה על הראש, זה אומר שאני לא מחפש מצוות?
דע לך, אין יהודי בעולם שלא מחפש מצוות."

פעם אחרת, טיילתי על חוף ימה של תל אביב. השעה היתה ארבע לפנות בוקר.
פתאום אני רואה בחור, יושב מול הים ובוכה...
ניגשתי אליו ושאלתי: "בחור יקר! מדוע אתה בוכה?"
הביט בי הבחור לרגע בתימהון ואז אמר: "אגיד לך את האמת: לא חסר לי כלום. כסף
יש לי, ואני יודע מה לעשות אתו. עם כל מה שיש לי אני יודע מה לעשות..."
הוא שתק לכמה שניות, ואז סיים, מתוך אנחת כאב עמוקה מני ים:
"...חוץ מעם הנשמה שלי. יש לי נשמה, ואני לא יודע מה לעשות איתה."

(מתוך סיפורי נשמה, הרב שמואל זיוון).